

9. Президент Естонії звинувачує Захід у надмірній пасивності [Електронний ресурс]. – Режим доступу до джерела: http://dt.ua/POLITICS/zahid-dozvoliv-rosiyi-rozv-yazati-viynu-v-ukrayini-prezident-estoniyi-159912_.html
10. Прем'єр Латвії застерігає Європу від військової допомоги Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу до джерела: http://espreso.tv/news/2015/02/10/premyer_latviyi_zasterihaye_yevropu_vid_viyskovoyi_dopomohy_ukrayini
11. Президент Латвії: війна і надання зброї Україні – останній варіант вирішення кризи [Електронний ресурс]. – Режим доступу до джерела: <http://www.eurointegration.com.ua/news/2015/02/11/7030754/>

Кольцова Ірина
аспірантка кафедри міжнародної інформації
Східноєвропейського національного університету
імені Лесі Українки

ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ У ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЄВРОПРОСТІР

Інформаційним суспільством можна назвати таке, де інформація стає національним ресурсом, як земля, ліси тощо. Збереження, розвиток та раціональне використання цього стратегічного ресурсу майбутнього є завданням величезної ваги для будь-якої нації.

У правовому відношенні інформаційне суспільство базується на основі нормативних документів, які регламентують інформаційні відносини і процеси у національному та міжнаціональному вимірах, а також на інформаційні ресурси й авторські права.

Рівень розвитку інформаційного законодавства – один з індикаторів демократичності суспільства, оскільки припускає відкритість державних інститутів перед громадськістю, реалізацію конституційних прав особистості на інформацію [1, 93]. Ситуаційний підхід до формування інформаційного за-

конодавства України призвів до відсутності легально, чіткої, ієрархічної єдності законів, що викликає суперечне тлумачення для застосування норм на практиці.

Важливою складовою досягнення стратегічної мети державної політики України – вступ до Європейського Союзу (ЄС) – є сформоване інформаційне суспільство з високим рівнем інтегрованості в світовий, в тому числі європейський інформаційний простір. Жорстка конкуренція на ринку інформаційних послуг і технологій у поєднанні з низькою конкурентоспроможністю української продукції, ставлять під сумнів перспективи України.

За даними соціологічного дослідження Центру Разумкова, яке було проведено у грудні 2000 року й опитано 2009 респондентів віком від 18 років, 40% громадян України оцінюють рівень інтегрованості України в світовий інформаційний простір як низький, лише 8,5% – як високий [2].

Одна з болючих проблем інтеграції України в європейський інформаційний простір є недостатня нормативно-правова регулююча інформаційного простору, розбіжності у термінології та основних положень і принципів національного законодавства з європейським.

На початку тисячоліття нарада із законодавчого забезпечення публічного і приватного телебачення в країнах СНД, що відбулася в Єревані в жовтні 2001 р., в якій брала участь і українська делегація, продемонструвала, що Україна (чи не єдина в СНД) має весь необхідний набір законів в інформаційній сфері.

Однак упродовж останнього десятиліття ситуація змінилася і діяльність України на світовому інформаційному просторі набула застарілого характеру. До слова, за оцінками спеціалістів, український сегмент мережі Інтернет у 6-10 разів менший від російського і дуже відстає від польського, словацького, чеського. Щодо розвинутих країн Заходу, то Україна відстає від них щонайменше на 15-20 років.

Викликає сум і відсутність єдиної національної системи класифікації інформації, недосконалість системи стандартизації та сертифікації. Із 2000 стандартів у галузі ІТ Міжнародної організації стандартизації (ISO), Україною впроваджено близько 100 стандартів, причому переважно тих, що стосуються термінології [3, 27]. В країні дотепер діють колишні стандарти системи ГОСТ, не узгоджені з міжнародним законодавством.

В українському суспільстві побутує думка, що євроінтеграція є виключно економічним та політичним процесом. Спочатку зона вільної торгівлі, безвізовий режим, і тільки після залучення до цільових проектів, різноманітних програм тощо. Про приєднання до інших, часто грандіозних проектів в масштабах ЄС, наприклад створення єдиного комунікативного європейського простору, не йдеться.

Не менш важливим є й соціокультурний аспект. Більшість громадян України, підтримуючи вступ України до ЄС, не відчують себе причетними до європейської культури та історії, а відтак не ідентифікують себе як європейці. За результатами соціопитувань Центру економічних і політичних досліджень ім. Разумкова більшість громадян України не відчують себе європейцями, не усвідомлюють свою належність до культури та історії європейського співтовариства. Лише третина (32,4 %) опитаних тією чи іншою мірою ідентифікують себе як європейці; понад половина (60,5 %) – не вважають себе причетними до європейської спільноти [4, 54].

Маючи багатий людський потенціал, Україна стоїть перед завданням розробки інноваційної політики та стратегії, що сприятиме ефективному зростанню власного багатого інформаційного потенціалу. У правовому, організаційному та організаційно-технічному плані Україні ще багато треба зробити для створення системи управління новітніми технологіями, що забезпечують або забезпечуватимуть провідні позиції країни у світі. За основу варто взяти досвід

провідних європейських країн у розбудові свого високоефективного інформаційного суспільства.

Література:

1. Неліпа Д. В. Інтеграція України в європейській національній простір: аналіз нормативно-правового забезпечення розвитку інформаційних відносин. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. – К.: 2004. – № 18. – с. 93.
2. Соціологічне дослідження УЦЕПД, проведене в грудні 2000р. Було опитано 2009 респондентів у віці від 18 років у всіх регіонах України.
3. Макаренко Є.А. Міжнародні інформаційні відносини: [текст]: навч. посібник / Є.А.Макаренко.– К. : Наша культура і наука, 2003.–368с.
4. Європейська інтеграція України: громадська думка / Національна безпека і оборона. – К. : 2007. - № 5. – С. 54.

Олас-Декет Катерина
викладач суспільних дисциплін
Карачинського греко-католицького ліцею
ім. Олександра Стойки

УКРАЇНА НА ШЛЯХУ ДО ЄВРОПИ: ТОЧКИ ДОТИКУ (АКСІОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ)

Україна як держава у численних офіційних документах наголошувала про демократичний вектор свого розвитку. Найперше це намагання закріплено Основному законі – Конституції України. Звісно, що існує цілий ряд нормативних актів, які деталізують геополітичні прагнення України. Отже, є певна бажана форма до якої рухається українське суспільство – Європейський Союз, і спосіб – демократичний перехід. Проте, автор вбачає за належне звернути увагу ще на один аспект – це аксіологічна зрілість/ незрілість українського суспільства інтегруватися у європейську спільноту. Поставлена проблема